DOMSTOLENS DOM (andra avdelningen)

den 9 mars 2006 *

I mål C-293/04,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 234 EG, som framställts av Gerechtshof te Amsterdam (Nederländerna), genom beslut av den 14 juni 2004, som inkom till domstolen den 9 juli 2004, i målet

Beemsterboer Coldstore Services BV

mot

Inspecteur der Belastingdienst — Douanedistrict Arnhem,

meddelar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden C.W.A. Timmermans samt domarna J. Makarczyk (referent), R. Schintgen, R. Silva de Lapuerta och G. Arestis,

* Rättegångsspråk: nederländska.

generaladvokat: J. Kokott,
justitiesekreterare: R. Grass,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— Beemsterboer Coldstore Services BV, genom Jan van Nouhuys, advocaat,

— Inspecteur der Belastingdienst — Douanedistrict Arnhem, genom G. Wijngaard, i egenskap av ombud,

— Nederländernas regering, genom H.G. Sevenster och C. Wissels, båda i egenskap av ombud,

— Italiens regering, genom I.M. Braguglia, i egenskap av ombud, biträdd av G. Albenzio, avvocato dello Stato,

— Europeiska gemenskapernas kommission, genom X. Lewis, i egenskap av ombud, biträdd av F. Tuytschaever, avocat,

och efter att den 8 september 2005 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 220.2 b i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4) (nedan kallad tullkodexen), i såväl dess ursprungliga lydelse som i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2700/2000 av den 16 november 2000 (EGT L 311, s. 17).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan Beemsterboer Coldstore Services BV (nedan kallat Beemsterboer), ett bolag som bildats enligt nederländsk rätt, och Inspecteur der Belastingdienst — Douanedistrict Arnhem (nedan kallad tullinspektören) avseende uppbörd av importtullar i efterhand.

Tillämpliga bestämmelser

Tullkodexen

3 I artikel 220 i tullkodexen, i dess ursprungliga lydelse, föreskrivs följande:

"1. Om ett tullbelopp som härrör från en tullskuld inte har bokförts enligt artiklarna 218 och 219 eller har bokförts med ett lägre belopp än det belopp som skulden

lagligen uppgår till, skall det belopp som skall utkrävas eller återstår att kräva bokföras inom två dagar efter det att myndigheterna blivit medvetna om situationen och har möjlighet att beräkna vad beloppet lagligen uppgår till samt fastställa vem som är gäldenär (bokföring i efterhand). Denna tidsfrist kan förlängas enligt artikel 219.

2. Förutom i de fall som avses i artikel 217.1 andra och tredje stycket, skall bokföring i efterhand inte ske i följande fall:

...

b) Det rätta tullbeloppet har inte bokförts på grund av ett misstag från tullmyndigheternas sida och gäldenären kunde inte rimligen ha upptäckt detta, eftersom denne för sin del handlat i god tro och följt bestämmelserna i den gällande lagstiftningen i fråga om tulldeklarationen.

..."

4 Artikel 220.2 b i tullkodexen har ändrats från och med den 19 december 2000 genom förordning nr 2700/2000 och har nu följande lydelse:

"Det tullbelopp som enligt lag skall erläggas har inte bokförts på grund av ett misstag från tullmyndigheternas sida och gäldenären kunde inte rimligen ha

upptäckt detta, eftersom denne för sin del handlat i god tro och följt bestämmelserna i den gällande lagstiftningen i fråga om tulldeklarationen.

Om en vara erhåller förmånsbehandling på grundval av ett system för administrativt samarbete mellan tullmyndigheter som omfattar myndigheter i tredjeland, skall ett ursprungsintyg som utfärdats av dessa myndigheter, om det skulle visa sig vara felaktigt, betraktas som ett misstag som inte rimligen kunde ha upptäckts på det sätt som avses i första stycket.

Utfärdande av ett felaktigt ursprungsintyg skall emellertid inte anses utgöra ett misstag när det grundar sig på felaktiga uppgifter från exportören, utom t.ex. i sådana fall då det är uppenbart att de utfärdande myndigheterna var eller borde ha varit medvetna om att varorna inte uppfyllde villkoren för förmånsbehandling.

Gäldenären kan åberopa god tro om han kan visa att han under den period då den berörda kommersiella verksamheten pågick visade vederbörlig aktsamhet för att förvissa sig om att samtliga villkor för förmånsbehandling var uppfyllda.

Gäldenären kan dock inte åberopa god tro när kommissionen i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* har offentliggjort ett yttrande om att det finns välgrundade tvivel om huruvida det land som omfattas av förmånsordningen tillämpar denna korrekt."

Avtalet om frihandel och handelsrelaterade frågor mellan Europeiska gemenskaperna och Republiken Estland

5 Till avtalet om frihandel och handelsrelaterade frågor mellan Europeiska gemenskapen, Europeiska atomenergigemenskapen och Europeiska kol- och

stålgemenskapen, å ena sidan, och Republiken Estland, å andra sidan, undertecknat den 18 juli 1994 (EGT L 373, s. 2) (nedan kallat frihandelsavtalet), hör protokoll nr 3 om definitionen av begreppet "ursprungsprodukter" och metoder för administrativt samarbete, vilket har ändrats genom beslut nr 1/97 av gemensamma kommittén mellan Europeiska gemenskaperna, å ena sidan, och Republiken Estland, å andra sidan, av den 6 mars 1997 (EGT L 111, s. 1) (nedan kallat protokoll nr 3).

6 I artikel 16.1 i protokoll nr 3, med rubriken "Allmänna villkor", som ingår i avdelning V avseende ursprungsintyg, föreskrivs följande:

"1. För produkter med ursprung i gemenskapen som importeras till Estland och produkter med ursprung i Estland som importeras till gemenskapen skall de förmåner som är förbundna med avtalet gälla, under förutsättning av företeende av ...

a) ett varucertifikat EUR.1, till vilket en förlaga finns i bilaga III, ...

..."

7 Artikel 17.3 i ovannämnda protokoll, med rubriken "Förfarande vid utfärdande av varucertifikat EUR.1", har följande lydelse:

"En exportör som ansöker om ett varucertifikat EUR.1 skall vara beredd att när som helst på begäran av tullmyndigheterna i exportlandet där varucertifikatet EUR.1

utfärdas, förete alla relevanta dokument som styrker de berörda produkternas ursprungsstatus liksom att övriga krav i detta protokoll har uppfyllts."

8 Artikel 28.1 i samma protokoll, med rubriken "Bevarande av ursprungsintyg och underlag", har följande lydelse:

"Den exportör som ansöker om utfärdande av varucertifikat EUR.1 skall under minst tre år bevara de dokument som anges i artikel 17.3."

9 I artikel 32 i protokoll nr 3, med rubriken "Kontroll av ursprungsintyg", föreskrivs följande:

"1. Kontroll i efterhand av ursprungsintyg skall utföras stickprovsvis eller närhelst tullmyndigheterna i importlandet har rimliga tvivel beträffande äktheten av sådana dokument, berörda produkters ursprungsstatus eller att övriga krav i detta protokoll har uppfyllts.

...

3. Kontrollen skall genomföras av tullmyndigheterna i exportlandet. För detta ändamål skall de ha rätt att begära alla slag av bevisning och att utföra alla slags kontroller av exportörens räkenskaper, eller all annan kontroll som bedöms lämplig."

Tvisten vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

10 Under år 1997 köpte Hoogwegt International BV (nedan kallat Hoogwegt) smörpartier av det estländska företaget AS Lacto Ltd (nedan kallat Lacto). Partierna deklarerades vid deras införande i Nederländerna av Beemsterboer, tullombud som agerade för Hoogwegts räkning. Estland angavs som varornas ursprungsland. Varorna övergick således till fri omsättning med tillämpning av en förmånstull på grundval av ovannämnda frihandelsavtal. Tillsammans med varje tulldeklaration inlämnades ett varucertifikat EUR.1 som bevis på smörets estländska ursprung. Certifikaten hade utfärdats av de estländska tullmyndigheterna på begäran från Lacto.

11 Under mars 2000, sedan det hade framkommit tecken på bedrägeri avseende handeln med smör mellan Europeiska unionen och Estland, genomförde en gemenskapsdelegation, tillsatt av Europeiska gemenskapernas kommission, en undersökning i Estland, som ägde rum i samarbete med de nationella tullmyndigheterna.

12 Vid kontrollen framkom att Lacto inte hade bevarat de ursprungliga handlingar som bekräftade det exporterade smörets ursprung.

13 Tullinspektionen i Tallin (Estland) ogiltigförklarade och drog in varucertifikaten EUR.1 genom beslut av den 14 juli 2000. Efter att Lacto begärt överprövning hos de estländska tullmyndigheterna fastslogs att beslutet att dra in varucertifikaten var rättsstridigt av formella skäl.

14 I den mån det inte var möjligt att fastställa smörets ursprung krävde de nederländska tullmyndigheterna att Beemsterboer skulle erlägga tull i efterhand. Eftersom Beemsterboers begäran om omprövning av besluten om uppbörd i efterhand lämnades utan bifall överklagade företaget till den hänskjutande domstolen.

15 Under dessa omständigheter beslutade Gerechtshof te Amsterdam att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfrågor till domstolen:

"1) Kan den nya lydelsen av artikel 220.2 b i tullkodexen vara tillämplig på ett fall där tullskulden har uppkommit och uppbörden i efterhand har ägt rum före den nya lydelsens ikraftträdande?

2) Om den första frågan skall besvaras jakande, skall ett varucertifikat EUR.1 anses utgöra ett 'felaktigt ursprungsintyg' i den mening som avses i den nya lydelsen av artikel 220.2 b i tullkodexen, när det inte kan fastställas att det verkligen är felaktigt eftersom ursprunget inte i efterhand har kunnat bekräftas vad gäller de varor som intyget avser och detta utgör det enda skälet till att varorna nekats förmånsbehandling, och om så inte är fallet, kan en gäldenär ändå med framgång åberopa denna bestämmelse?

3) Om den andra frågan skall besvaras jakande, vem har bevisbördan för att intyget har utfärdats på grundval av oriktiga uppgifter från exportören, samt vem åligger det att bevisa att det var uppenbart att den myndighet som utfärdade intyget kände till eller borde ha känt till att varorna inte uppfyllde villkoren för förmånsbehandling?

4) Om den första frågan skall besvaras nekande, kan en gäldenär med framgång åberopa artikel 220.2 b i tullkodexen i dess lydelse från tiden före den 19 december 2000, i en situation där det inte i efterhand kan fastställas att tullmyndigheterna vid tiden för utfärdandet av varucertifikatet EUR.1 hade fog och goda grunder för att utfärda detta?"

Prövning av tolkningsfrågorna

Prövning av den första frågan

16 Den nationella domstolen har ställt frågan för att få klarhet i huruvida artikel 220.2 b i tullkodexen, i dess lydelse enligt förordning nr 2700/2000, skall tillämpas på en tullskuld som har uppkommit och vars uppbörd i efterhand har ägt rum före den ovannämnda förordningens ikraftträdande.

17 Den nederländska regeringen, tullinspektören och den italienska regeringen har gjort gällande att frågan skall besvaras nekande. Efter att ha erinrat om bestämmelserna avseende tillämpningen i tiden av gemenskapsrättens materiella bestämmelser, har den nederländska regeringen gjort gällande att artikel 220.2 b i tullkodexen är en allmän materiell bestämmelse och att den därför inte kan ha en retroaktiv verkan. Den italienska regeringen har gjort gällande att den nya lydelsen av artikel 220.2 b i tullkodexen endast skall tillämpas på skulder som uppkommit efter den 19 december 2000, det datum då förordning nr 2700/2000 trädde i kraft.

18 Kommissionen har anfört att den första frågan skall besvaras jakande och erinrat om att de bestämmelser som lagts till artikel 220.2 b i tullkodexen enligt förarbetena till

förordning nr 2700/2000 hade till syfte att förbättra rättssäkerheten genom att precisera bestämmelsen, snarare än att ändra den. Beemsterboer har gjort gällande att den nya lydelsen av artikel 220 i tullkodexen endast utgör ett förtydligande av en bestämmelse som existerade före den 19 december 2000 och att den följaktligen skall tillämpas retroaktivt.

19 Domstolen erinrar om att enligt fast rättspraxis anses handläggningsregler i allmänhet vara tillämpliga på alla tvister som pågår vid tidpunkten då de träder i kraft (se dom av den 6 juli 1993 i de förenade målen C-121/91 och C-122/91, CT Control (Rotterdam) och JCT Benelux mot kommissionen, REG 1993, s. I-3873, punkt 22, av den 7 september 1999 i mål C-61/98, De Haan, REG 1999, s. I-5003, punkt 13, av den 14 november 2002 i mål C-251/00, Illumitrónica, REG 2002, s. I-10433, punkt 29, och av den 1 juli 2004 i de förenade målen C-361/02 och C-362/02, Tsapalos och Diamantakis, REG 2004, s. I-6405, punkt 19).

20 Domstolen konstaterar i detta hänseende att artikel 220.2 b i tullkodexen utgör en materiell bestämmelse, i den mån den reglerar de villkor som skall vara uppfyllda för att en gäldenär skall undgå uppbörd av importtullar i efterhand på grund av ett misstag från tullmyndigheternas sida. Bestämmelsen skall följaktligen i princip inte tillämpas på förhållanden som har uppstått innan den har trätt i kraft.

21 De gemenskapsrättsliga materiella bestämmelserna kan dock undantagsvis tolkas så att de avser förhållanden som har uppkommit innan de trädde i kraft i den mån det tydligt följer av deras ordalydelse, ändamål eller systematik att de skall ha en sådan verkan (se dom av den 12 november 1981 i de förenade målen 212/80–217/80, Salumi m.fl., REG 1981, s. 2735, punkt 9, av den 15 juli 1993 i mål C-34/92, GruSa Fleich, REG 1993, s. I-4147, punkt 22, och av den 24 september 2002 i de förenade målen C-74/00 P och C-75/00 P, Falck m.fl. mot kommissionen, REG 2002, s. I-7869, punkt 119).

22 Det framgår av skäl 11 i förordning nr 2700/2000 att ändringen av artikel 220.2 b i tullkodexen hade till syfte att, när det gäller förmånsbehandling, definiera vad som avses med begreppen misstag som begåtts av tullmyndigheter och god tro hos gäldenären. Utan att innebära någon materiell ändring har således artikeln till syfte att förtydliga ovannämnda begrepp, som förekom redan i den ursprungliga lydelsen av artikel 220 och som redan preciserats i domstolens rättspraxis (se, bland annat, dom av den 14 maj 1996 i de förenade målen C-153/94 och C-204/94, Faroe Seafood m.fl., REG 1996, s. I-2465, punkterna 92 och 97, av den 19 oktober 2000 i mål C-15/99, Sommer, REG 2000, s. I-989, punkterna 35–37, beslut av den 11 oktober 2001 i mål C-30/00, Wiliam Hinton & sons, REG 2001, s. I-7511, punkterna 68–73, och domen i det ovannämnda målet Illumitronica, punkterna 42 och 43).

23 Domstolen konstaterar följaktligen att den nya lydelsen av artikel 220.2 b i tullkodexen huvudsakligen utgör en tolkning och att den skall tillämpas på förhållanden som har uppstått innan den trädde i kraft.

24 Den verkan som därmed tillerkänns en materiell bestämmelse får emellertid inte innebära ett åsidosättande av gemenskapens grundläggande principer, särskilt rättssäkerhetsprincipen och principen om skydd för berättigade förväntningar, enligt vilka gemenskapslagstiftningen skall vara klar och förutsägbar för enskilda (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Salumi m.fl., punkt 10, dom av den 10 februari 1982 i mål 21/81, Bout, REG 1982, s. 381, punkt 13, domen i det ovannämnda målet GruSa Fleisch, punkt 22, och dom av den 26 april 2005 i mål C-376/02, Goed Wonen, REG 2005, s. I-3445, punkt 33).

25 Det följer av artikel 1 och av skälen i det ändrade förslaget till parlamentets och rådets förordning om ändring av förordning nr 2913/92 (dokument KOM(99)236

slutlig) att den nya lydelsen av artikel 220.2 b i tullkodexen har till syfte att förbättra rättssäkerheten genom att risktagandet delas mellan importören och systemet och genom att tullmyndigheternas skyldigheter klargörs. Vidare stärker den nya lydelsen skyddet för berättigade förväntningar hos de berörda ekonomiska aktörerna vad gäller misstag från tullmyndigheternas sida avseende förmånsstatus för varor från tredjeland, vilket generaladvokaten angett i punkt 32 i sitt förslag till avgörande.

26 Varken rättssäkerhetsprincipen eller principen om skydd för berättigade förväntningar utgör således hinder för att den ifrågavarande bestämmelsen tillämpas på förhållanden som har uppstått innan bestämmelsen har trätt i kraft.

27 Av vad anförts följer att frågan skall besvaras så att artikel 220.2 b i tullkodexen, i dess lydelse enligt förordning nr 2700/2000, skall tillämpas på en tullskuld som har uppkommit och vars uppbörd i efterhand har ägt rum före den ovannämnda förordningens ikraftträdande.

Prövning av den andra frågan

28 Den andra frågan består av två delar. Den nationella domstolen har ställt den första delen av frågan för att få klarhet i huruvida ett varucertifikat EUR.1 utgör ett "felaktigt ursprungsintyg" i den mening som avses i artikel 220.2 b i tullkodexen, i dess lydelse enligt förordning nr 2700/2000, när det vid en kontroll i efterhand inte

längre är möjligt att bekräfta ursprunget för de varor som certifikatet har utfärdats för. Den nationella domstolen har ställt den andra delen av frågan för att få klarhet i huruvida, om så inte är fallet, en berörd part med framgång kan åberopa denna bestämmelse.

29 Det framgår av bestämmelserna i protokoll nr 3 att produkter med ursprung i gemenskapen eller Estland skall förmånsbehandlas enligt frihandelsavtalet vid företeende av ett varucertifikat EUR.1 som utgör bevishandlingen avseende detta ursprung.

30 Enligt artikel 32 i protokollet är det emellertid möjligt att genomföra en kontroll i efterhand av ursprungsintyg närhelst tullmyndigheterna i importlandet har rimliga tvivel beträffande äktheten av sådana dokument, berörda produkters ursprungsstatus eller att övriga krav i protokollet har uppfyllts.

31 Det framgår av beslutet om hänskjutande att det vid kontrollen i efterhand som genomfördes hos Lacto framkom att företaget inte hade bevarat de ursprungliga handlingar som bekräftade de exporterade produkternas ursprung och att det på grundval av de uppgifter som var tillgängliga, inte var möjligt att fastställa ursprunget för det smör som företaget exporterat.

32 Domstolen har redan fastställt att syftet med kontroller i efterhand är att kontrollera riktigheten av det ursprung som anges i ett tidigare utfärdat varucertifikat EUR.1 (dom av den 7 december 1993 i mål C-12/92, Huygen m.fl., REG 1993, s. I-6381, punkt 16, och av den 17 juli 1997 i mål C-97/95, Pascoal & Filhos, REG 1997, s. I-4209, punkt 30).

33 Gäldenären kan inte grunda berättigade förväntningar avseende giltigheten av certifikaten EUR.1 på att dessa inledningsvis har godtagits av tullmyndigheterna i en medlemsstat, eftersom den uppgift som dessa har inom ramen för det första godtagandet av deklarationerna inte på något sätt utgör hinder för senare kontroller (domen i det ovannämnda målet Faroe Seafood m.fl., punkt 93).

34 När det ursprung som angivits för varorna i varucertifikatet EUR.1 inte kan bekräftas vid en kontroll i efterhand, kan således den slutsatsen dras att varorna är av okänt ursprung och att det således var fel att bevilja varucertifikatet EUR.1 och förmånsbehandlingen (domarna i de ovannämnda målen Huygen m.fl., punkterna 17 och 18, och Faroe Seafood, punkt 16).

35 Under dessa omständigheter skall den första delen av den andra frågan besvaras så att ett varucertifikat EUR.1 utgör ett "felaktigt ursprungsintyg" i den mening som avses i artikel 220.2 b i tullkodexen, i dess lydelse enligt förordning nr 2700/2000, när det vid en kontroll i efterhand inte längre är möjligt att bekräfta ursprunget för de varor som avses i certifikatet.

36 Med beaktande av svaret på den andra frågans första del saknas anledning att besvara den andra delen av frågan.

Prövning av den tredje frågan

37 Den tredje frågan avser tolkningen av artikel 220.2 b tredje stycket i tullkodexen, i dess lydelse enligt förordning nr 2700/2000.

38 För det första har den nationella domstolen ställt frågan för att få klarhet i vem som skall visa att utfärdandet av ett varucertifikat EUR.1 grundar sig på felaktiga uppgifter från exportören.

39 Enligt de traditionella bestämmelserna om fördelning av bevisbördan ankommer det på de tullmyndigheter som åberopar artikel 220.2 b tredje stycket första delen i tullkodexen i samband med uppbörd i efterhand att till stöd för sina krav framställa bevis på att utfärdandet av felaktiga ursprungsintyg var grundat på felaktiga uppgifter från exportören.

40 Det framgår emellertid av den nationella domstolens konstateranden i beslutet om hänskjutande att tullmyndigheterna i förevarande fall inte hade möjlighet att visa huruvida de uppgifter som lämnats inför utfärdandet av ett varucertifikat EUR.1 var riktiga, eftersom exportören inte hade bevarat de styrkande handlingarna, trots skyldigheten enligt artikel 28.1 i protokoll nr 3 att under minst tre år bevara relevanta dokument som styrker de berörda produkternas ursprungsstatus.

41 Det ankommer på de ekonomiska aktörerna att inom ramen för sina avtalsförhållanden vidta nödvändiga åtgärder för att skydda sig mot risken för ett uppbördsförfarande i efterhand (se domen i det ovannämnda målet Pascoal & Filhos, punkt 60).

42 För att uppnå syftet med en kontroll i efterhand, det vill säga att kontrollera att varucertifikat EUR.1 är äkta och korrekt, ankommer det i förevarande fall på gäldenären att visa att tredjeland utfärdat ovannämnda intyg på grundval av riktiga uppgifter.

43 Det är under alla omständigheter klarlagt att Europeiska gemenskapen inte kan stå för de skadliga följderna av felaktigt handlande från importörernas leverantörer (domen i det ovannämnda målet Pascoal & Filhos, punkt 59).

44 För det andra söker den nationella domstolen klarhet i vem som skall bevisa att det var uppenbart att de tullmyndigheter som utfärdade varucertifikatet EUR.1 var eller borde ha varit medvetna om att varorna inte uppfyllde villkoren för förmånsbehandling.

45 Det är i detta hänseende tillräckligt att konstatera att det är den som åberopar ett undantag som föreskrivs i artikel 220.2 b tredje stycket sista delen i tullkodexen som har bevisbördan för den omständigheten att det var uppenbart att de utfärdande myndigheterna var eller borde ha varit medvetna om att varorna inte uppfyllde villkoren för förmånsbehandling.

46 Av vad anförts följer att den tredje frågan skall besvaras så att det ankommer på den som åberopar artikel 220.2 b tredje stycket i tullkodexen, i dess lydelse enligt förordning nr 2700/2000, att framställa den bevisning som är nödvändig för att vinna framgång med sitt yrkande. Det är således i princip den tullmyndighet som åberopar artikel 220.2 b tredje stycket första delen tullkodexen i samband med uppbörd i efterhand som skall framställa bevis på att utfärdandet av felaktiga ursprungsintyg var grundat på felaktiga uppgifter från exportören. När det, på grund av en felaktighet som endast exportören bär ansvaret för, är omöjligt för tullmyndigheterna att framställa nödvändiga bevis på att varucertifikat EUR.1 har utfärdats på grundval av riktiga eller felaktiga uppgifter från exportören, ankommer det emellertid på gäldenären som skall erlägga tullen att styrka att ovannämnda varucertifikat EUR.1 som utfärdats av myndigheterna i tredjeland var grundat på riktiga uppgifter.

Prövningen av den fjärde frågan

47 Med hänsyn till svaret på den första frågan saknas anledning av besvara den fjärde frågan.

Rättegångskostnader

48 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttranden till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

På dessa grunder beslutar domstolen (andra avdelningen) följande:

1) **Artikel 220.2 b i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen, i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2700/2000 av den 16 november 2000, skall tillämpas på en tullskuld som har uppkommit och vars uppbörd i efterhand har ägt rum före den ovannämnda förordningens ikraftträdande.**

2) **Ett varucertifikat EUR.1 utgör ett "felaktigt ursprungsintyg" i den mening som avses i artikel 220.2 b tredje stycket i förordning nr 2913/92, i dess lydelse enligt förordning nr 2700/2000, när det vid en kontroll i efterhand inte längre är möjligt att bekräfta ursprunget för de varor som avses i certifikatet.**

3) **Det ankommer på den som åberopar artikel 220.2 b i förordning nr 2913/92, i dess lydelse enligt förordning nr 2700/2000, att framställa den bevisning som är nödvändig för att vinna framgång med sitt yrkande. Det är således i princip den tullmyndighet som åberopar ovannämnda artikel 220.2 b tredje stycket första delen i samband med uppbörd i efterhand som skall framställa bevis på att utfärdandet av felaktiga ursprungsintyg var grundat på felaktiga uppgifter från exportören. När det, på grund av en felaktighet som endast exportören bär ansvaret för, är omöjligt för tullmyndigheterna att framställa nödvändiga bevis på att varucertifikat EUR.1 har utfärdats på grundval av riktiga eller felaktiga uppgifter från exportören, ankommer det emellertid på gäldenären som skall erlägga tullen att styrka att ovannämnda intyg som utfärdats av myndigheterna i tredjeland var grundat på riktiga uppgifter.**

Underskrifter